

העולם הזה שבועון החדשות הישראלי. המערכת והמינהל: תל אביב, רחוב גורדון 3, טלפון 243386-03. תאריך: 136. מען מברק: עולמפרם. מודפס ב"הרפוס החדש" בע"מ, תל אביב, רחוב בך אבינור. הפצה: "גד" בע"מ. גלויות: "גלויות" בע"מ. העורך הראשי: אורי אבנרי. המוציא לאור: העולם הזה בע"מ.

קלא יקי

נגישו יחד אל אנשי האס-בי-אי במקום אשר פתחו לפני לביב את תיקיהם, וסיפרו קו לו העתקים מן התעודות. הם סיפרו כיצד קנו ראשי הפשעה-המאורגן בארצם את ראשי המישטרה והתביעה המקומית, המחפה עליהם ומתנכלת למנסים לחשוף את מעלליהם.

הסוד והחקירה מתוארים בספר לכל פרטיהם, כולל הביקור בעיתון "מאין" הראלד, מן הגדולים בארצות-הברית, שבו עבד מסיק כמה שנים קודם-לכן, עד ש-הופסקה עבודתו שם אחרי שהסתכסך עם המישטרה, בגלל האשמותיו כי היא גנויה עלידי הפשעה-המאורגן.

כאשר חזר צ'אנג לישראל, מיתר לקפה אסטודוס, בו נהג להיפגש מדי-פעם עם לביב, סיפר לו על הספר. הספר עצמו, אגב, אבד לצ'אנג בדרך לישראל, וכך יכול היה רק לבשר ללביב המופתע כי הוא אחד מגיבורי הספר. צ'אנג אף לא זכר את שם ההוצאה. הוא רק זכר כי במל-התעופה של בואנוס-אירס ראה עוד שני עותקים של אותו ספר.

כאשר יצא יגאל לביב לפני שישה שבר-עות, בשליחות חקירתית ביבשת אמריקה, דאג לכלול את נמלה-תעופה של בואנוס-אירס במסלול הטיסה שלו. אף הנותן הספרים, ואכן מצא שם עוד עותק בודד של הספר. כשהגיע למיאמי, חיפש עותקים נוספים, אך גילה כי הספר אול מן השוק.

Fifth Amendment sixty times when asked how he had acquired ownership.

2. Now

His name is Igal Laviv, and he is a journalist in Tel Aviv. Concerned by the arrival in Israel of several men reputed to be American gangsters, his newspaper has sent him to the United States to investigate their background. He consulted official sources in New York and Washington before flying south to Miami Beach, where, without thinking about it, he checked into the Fontainebleau. As instructed, he has contacted me. I was expect-

התחלת הפרק על לביב ביקור במיאמי

לבסוף קיבל עוד שני עותקים מיד הסופר עצמו, האנק מסיק. קריאת הספר על לנסקי ואנשיו, ובעיקר הפרק העוסק ב-חקירות שניהל, למציאת הוכחות שיאפשרו את גירושו של לנסקי מישראל, הזכירו ללביב את אחת הפרשיות המסעירות לו יותר בחייו.

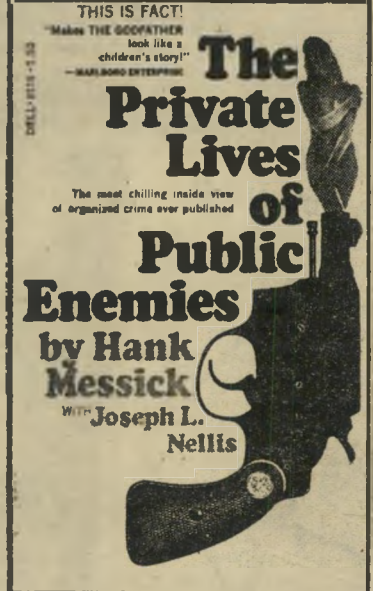
כאשר הגיעו לישראל מאיר לנסקי ואנשיו, בבריהם מחקירות השליטנות המערכות הצ'יבוריות הגדולות סביב הנז' שא: האם צריכה ישראל לשמש מיקלט לפושעים יהודיים? כמה שנים לפני לנסקי הגיע ארצה פרשע אמריקאי ידוע אחר, ג'ז טטאשר, שהיה מראשי כנופיות קליהלנד ואחר-כך שותפו של לנסקי בעיסקי הימור רים והברחות. טטאשר בא או ארצה ב-

חשאי, ובעזרת תרומות גדולות לראשי המיפלות הדתיות, השולטות במישור-הפנים. הצליח לקבל אזרחות ישראלית (עכשיו הוא גר דרך-קבע באירופה). בשנת 1971, כשהחלה הקרקע בוערת תחת רגלי לנסקי, עצמד בראש ממלכת-הפשע האמריקאית לאחר שירש את מקומו של לאקי לוצ'יאנו, הכין טטאשר, בישראל, את הקרקע לבואם של לנסקי ואנשיו, אולם לנסקי היה על הכוונת של רוברט קנדי, אחיו של הנשיא ג'ון קנדי, רוברט, שהיה או שרה-המשפטים של אמריקה, פתח במילחמת-חרמה נגד הפשע המאורגן. כאשר נודע לו, ולאנשי הכוח המיוחד שהקים למילחמה בפשע, כי לנסקי עבר לישראל, דאג להדליף את הידיעה לעיר תונות, פתח בלחצים על ישראל כי תגרשו מתחומה.

לנסקי עצמו הסתדר בארץ היטב. הוא לקח לעצמו דירה מהודרת בבתי הצמרת ברחוב בארי בתל-אביב, והסדיר כי יקבל מדי-שבוע המחאה שמונה באמצעות בנק שווייצרי. אחריו החלו מגיעים ארצה מרעיו לעולם הפשע וסביבו, בישראל, החלו מת-קבצים טיפוסים בולטים מעולם-הפשע הישראלי, בעיקר בעיסקי התימורים.

כאשר החלה אמריקה מפעילה לחצים לגירושו של לנסקי, התמקד הלחץ על שר-הפנים דאז, יוסף בורג, בידו הייתה הסמכות לא לשאשש ללנסקי לעלות ארצה מכוח חוקי-השבחה. מערכת שררים מסועפת של לנסקי בעיתונות ובמישטרה, איפשרה לו ולחבריו לטעון, כי כל הפרסומים נגדו במריקה הם שקר, וכי הוא איש ישר וזמרים ואין כל קשר בינו לבין פשע כלשהו.

העיתונות דאז ידעה גם לצטט קציני-מישטרה גבוהים, שטענו כי ללנסקי אין כל עבר פלילי, ועזרו להם ראשי מישור-

שער סיפרו שו מסיק גירוש מישראל

הפנים של המסד"ל, שקיבלו תרומות ביד נדיבה מלנסקי-טטאשר. לגמרי במקרה, עורך-הדיון שטטאשר אשר טיפל גם ב-לנסקי היה חיים בסוק, מראשי המסד"ל בתל-אביב וסגן ראש עיריית תל-אביב. כנגד שרה-הפנים התייצב בכנסת אורי אבנרי, שהעלה את פרשת לנסקי על סדר-היום ותבע את גירושו, תוך הסתמכות על פסקי-דין עקרוניים של בית-המשפט העל-יון של ישראל, אלה קבעו כי חוקי-השבחה אינו חל על פושעים, העלולים לסכן את שלום-הציבור.

הגוף הממשלתי היחידי שרצה להתחיק את לנסקי מישראל, מחשש ש-היפוך את ישראל לממלכת-פשע, היה מישור-המישפ-טים. שרה-המשפטים דאז, יעקוב-שמסון שפירא, ובעיקר פרקליט המדינה גבריאל בך, אמרו בגילוי-לב כי אם ימסרו להם הוכחות על עברם הפלילי של לנסקי ואנשיו, ידאגו לגירושם, אולם הוכחות כאלו הם יכולים וצריכים לקבל מן המישטרה - וזו לא סיפקה את החומר.

חודשיים לפני המועד שבו היה על שרה-הפנים להחליט בעניין אזרחותו של לנסקי, פורסמה בעיתונות ידיעה כי הוא עתיד להיעתר ללנסקי, כיוון שאין כל חומר פלילי נגדו. אותה שעה החליט לביב להיחלץ לפעולה. יגאל לביב היה אז עיתונאי כלכלי חוקר

ביומן הארץ, ובעברו גרשמה שורה ארוכה של חשיבת שחיתותיות. החל מפיצוי שערוריית חברת-האשדוד, חברת ההשקעות (מש"ק) שהקימו קציני צה"ל, שחיתות בענף הבשר, עיסקת הפרדסים של מוכיל בנקי-הפועלים דאז מנחם יפ-שחר (הקירה) שנהלה או בר-לבד עם העולט הזה, הרמאות בענף ההילומים ועוד פרשיות לרוב. כמה פעמים מינתה הממשלה ועדות חקירה לחקירת גילוייו, ולפירוטו היה מישקל רב. הוא שיכנע את עורך הארץ, גרשום שוקן, כי אין להשלים עם מתן האזרחות ללנסקי, יצא לאסוף חומר על עברו של לנסקי.

בניירורק ובוושינגטון קיבל סיוע מירבי מראשי הכוח המיוחד שמינה רוברט קנדי, ובמיאמי נעזר רבות בהאנק מסיק. כאשר החל החומר שאסף לביב להיות בעל-מישקל, נעשה ניסיון לפרוץ לחדרו במלון ולהשמיד את החומר. לביב מיהר לקונסוליה הישראלית הקרובה, צילם את החומר, שלח בדואר דיפלומטי העתקים לשרה-המשפטים שפירא, על-מנת להבטיח כי יקרה לו מה שיקרה - החומר יגיע לישראל.

עם שובו ארצה פורסם החומר בסדרת מאמרים. תוך פירוטם הסיידה רצו לנסקי ואנשיו לברר מהו מישקל המסמכים ש-הביא עימו לביב, שלחו אליו את עורך-הדיון חיים בסוק, בניסיון לקנות את המיט מכיס תמורת תשלום נכבד, לביב מיהר לדחות זאת לעורך הארץ, שאחרי התי-יעצות עם היועץ המשפטי של היומן, שלמה ליבליך, התליתו לדוח על כך מייד למישטרה. תוך המגיעים עם צמרת המישפ-טרה והחלט, כי לביב יעמיד פנים כנענה להצעה, על-מנת שהמישטרה תוכל ללכוד את אנשי לנסקי בניסיון השיחוד.

הצבה מלכות מתאימה, אולם כש-הגיע לביב לפגישה עם יצגיו לנסקי, התברר לו כי הם ידעו על המארב ה-מישטרה. עורך-הדיון בסוק הוזהר עלידי קצין בכיר במטה-הארצי של מישטרה יש-ראל, מפני המארב שמינחים לו.

הארץ פירסם את פרשת המארב ותכ-שלחו בכותרת ראשית, ושוקן כתב מאמר ראשי שבו תבע מינוי ועדת-חקירה שת-בדוק את העניין. ההאשמות נגד המישטרה אילצו את ידידי לנסקי במישטרה להתנגד, והדרך הטובה ביותר היא, כידוע, התי-קפה. הם החלו מחפשים בכל מחיר חומר נגד לביב, גייסו את כל אויביו במישור-הממשלה ואת משוחזיהם בגודת העיתו-נים, לפעול נגדו.

משך שנתיים ניהלה המישטרה מאבק, בניסיון לחסל את לביב בעזרת עדות של פושע-פסיכופט. כאשר נוכחה המישטרה כי לא תוכה במישפט שניהלה נגד לביב, ניסתה את כל האמצעים לחסלו, לא היססה לפתוח שורה ארוכה של תיקי מסי-הכנסה כדי לנסות להוכיח שמדויצי של לביב באוצר ובמסדה-הכנסה, שסיפקו לו חומר לפירסום, קיבלו ממנו שכר תמור-רת מידע.

כאשר יצא לביב זכאי גם בבית-המשפט הצליון (האשמה, אגב, היתה כי ביקש מן הפרשע לפרוץ למישור ולהשיג מיסמכים נגד חברה ציבורית ידועה), החליטו אויבי-ביו לגייס את הרורבות שלהם. אגודת-העיתונאים החליטה להוציא את לביב מ-חברות באגודה. הסיבה: המארב שהניח לביב לאנשי לנסקי בעזרת המישטרה היה בניגוד לאתיקה העיתונאית.

מוכר האגודה, משה רון, העביר ל-למענם את ההחלטה נגד לביב, מאז עשו כמה-זכמה עיתונאים דברים דומים, מבלי שהאגודה התערבה. (ועדת-החקירה שמונתה לבדיקת האשמות הארץ נגד המישטרה קבעה, כי בסוק הוזהר ב-חוסל-ב - מה שלא מנע את סילוקם מן המישטרה לא-ת-מכן של כל ידידי לנסקי - אבל בשקט.) לביב עצמו, שהיה עוסק משך שנתיים במאבק להצלתו יצא לחופשה מפיתונו, החליט אחר-כך לעבור לעבוד באותם תחומים בהעולט הזה, אתם קוראים אותו מדי-שבוע. בין בכתבות שהוא חתום עליהן ובין בכתבות לא-חתומות, אי ב-מדורו הכלכלי אתה והיורה הנחשב, לדעת רבים, כמדור הכלכלי הטוב בארץ.

מה שקרה לו לא הפחית מלהטו להילחם בשחיתות, העובדה כי האמריקאים ידעו על העניין מה שצעה, רק מאמתת שוב את הפיתום: "אין נביא בעירו".

תאמר